

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/12/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115209098
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8115209098.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Jany Burešovej v spore žalobcu: B. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XX, zastúpený: JUDr. Gábor Száraz, advokát, so sídlom Stará Ľubovňa, Garbiarska 20, proti žalovanému: Slovenská republika - Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Štúrova 2, IČO: 00 166 481, o náhradu škody, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 7C/159/2015-116 zo dňa 30.03.2016 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok, okrem výroku o zastavení konania v časti.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom zastavil konanie v časti o zaplatenie úrokov z omeškania za obdobie od 16.04.2015 do 13.09.2015 a ďalším výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 2.653,60 eur s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 14.09.2015 do zaplatenia a trovy konania vo výške 824,15 eur na účet právneho zástupcu žalobcu, z toho trovy právneho zastúpenia vo výške 804,15 eur, to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie v dôvodoch rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou zo 16.04.2015 domáhal náhrady škody voči štátu podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. z dôvodu, že bolo voči nemu vedené trestné stíhanie pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, ktoré bolo začaté vznesením obvinenia, proti ktorému podal sťažnosť, ktorú však prokurátor zamietol. Následne bola podaná na neho obžaloba, rozsudkom Okresného súdu Prešov bol uznaný vinným z daného prečinu a až rozsudkom Krajského súdu v Prešove bol spod obžaloby oslobodený z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Uplatnená náhrada škody predstavovala zaplatené trovy obhajoby vo výške 2.653,60 eura s úrokom z omeškania zo žalovanej sumy vo výške 5,05 % ročne, pôvodne od 16.04.2015 do zaplatenia. V priebehu konania však zoberal žalobu o úroky z omeškania za obdobie od 16.04.2015 do 13.09.2015 späť. V žalobe označil dva ústredné orgány oprávňujúce konať za štát, a to Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky. Obidva tieto orgány požiadal 11.03.2015 o predbežné prerokovanie jeho nároku, avšak bezúspešne.

Z vykonaného dokazovania, po tom, ako zastavil, v súlade s dispozičným úkonom žalobcu a so súhlasom žalovaného, konanie v časti, mal súd prvej inštancie za to, že nárok uplatnený žalobou bol dôvodný. Uviedol, že d

ňa 23.10.2012 vydal príslušník Okresného dopravného inšpektorátu v Prešove pod ČVS: ORP-260/DI-PO-2012 uznesenie o začatí trestného stíhania žalobcu za prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona za ten skutok, že dňa 23.6.2012 viedol osobné motorové vozidlo Honda s EČ T. XXX D. po ulici J. v K., kde sa dostatočne nevenoval vedeniu vozidla, následkom

čoho niekoľkokrát zišiel z cesty a poškodil si vozidlo, pričom dychová skúška dopadla s pozitívnym výsledkom 1,11 mg/liter.

Žalobca voči tomuto uzneseniu podal dňa 17.11.2012 sťažnosť, tú však Okresný prokurátor v Prešove pod sp. zn. 3Pv 847/2012 dňa 11.12.2012 zamietol. Následne dňa 29.5.2013 bola podaná na Okresný súd Prešov obžaloba, o ktorej rozhodol Okresný súd Prešov trestným rozkazom č.k. 3T/35/2013-42 zo dňa 17.6.2013. Žalobca bol ním uznaný vinným z daného prečinu a bol mu uložený podmienený trest odňatia slobody ako aj trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá.

Voči tomuto trestnému rozkazu podal žalobca podaním zo dňa 28.6.2013 odpor. Následne vo veci boli nariadené viaceré pojednávania a dňa 27.3.2014 bol vyhlásený rozsudok pod č.k. 3T/35/2013-134, ktorým opäť bol žalovaný uznaný vinným zo spomínaného prečinu za ten skutok, že dňa 23.6.2012 viedol spomínané motorové vozidlo s hladinou najmenej 1,27‰ etylalkoholu v krvi. Bol mu uložený totožný trest ako v trestnom rozkaze.

Žalobca sa aj voči tomuto rozsudku odvolal podaním zo dňa 16.5.2014 a následne Krajský súd v Prešove rozsudkom 4To/22/2014-158 zo dňa 2.10.2014 žalobcu spod obžaloby oslobodil z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 2.10.2014. Žalobcu spod obžaloby oslobodil z dôvodu, že nebolo preukázané, aby v čase vedenia motorového vozidla mal v krvi najmenej 1‰ alkoholu, čo podľa ustálenej súdnej praxe predstavuje kvalifikačný moment pre prijatie záveru o spáchaní trestného činu v zmysle § 289 ods. 1 Trestného zákona. Vychádzal z vykonaného znaleckého dokazovania, z ktorého vyplynul záver, že žalobca mal v krvi najmenej 0,97‰ alkoholu, a teda nebolo preukázané, že by táto hladina bola vyššia nad požadované 1‰. Preto žalobcu spod obžaloby oslobodil, pretože skutok, ktorý mu bol kladený za vinu, nie je trestným činom.

V trestnom konaní bola žalobca zastúpený advokátom, ktorý trovy obhajoby vyčíslil na sumu 2.653,60 eura; žalovaný k vyčísleniu nemal pripomienky, trovy považoval za účelné. Žalobca trovy advokátovi uhradil.

Súd prvej inštancie uviedol, že oslobodzujúci rozsudok má podľa § 6 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Je irelevantné, že zo strany orgánov činných v trestnom konaní nedošlo k porušeniu ustanovení Trestného poriadku. Nie je totiž podmienkou zodpovednosti štátu za škodu v zmysle Zákona č. 514/2003 Z.z. porušenie právnej povinnosti orgánov štátu, ale rozhodujúca je skutočnosť, že žalobca bol trestne stíhaný za skutok, ktorý nebol trestným činom. Napriek tomu, že súdy v trestnom konaní uzavreli, že žalobca riadil motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, nič to nemení na závere, že nemal byť trestne stíhaný. Žalobca v priebehu celého trestného stíhania, či už vo svojej prvej výpovedi, alebo aj sťažnosti proti vzneseniu obvinenia poukazoval na to, že po riadení motorového vozidla a po jeho havárii požil ďalšie alkoholické nápoje. Žalobca sa síce dopustil protispoločenskej činnosti keď riadil motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, ale je potrebné vychádzať zo skutočnosti, že tento jeho skutok nebol trestným činom a že žalobca nemal byť trestne stíhaný. Súd prvej inštancie uviedol, že nič nebránilo orgánom činným v trestnom konaní vykonať dokazovanie na nepochybné množstvo alkoholu v krvi žalobcu za účelom ustálenia, či skutočne sa žalobca dopustil trestného činu kladeného mu za vinu.

Súd prvej inštancie uviedol taktiež, že orgánom oprávneným konať v danej veci bola Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, nie je ním Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, keďže jeho oprávnenie by bolo dané len vtedy, ak by prokurátor sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia nezamietol a ak by nepodal obžalobu, čo nesporne splnené nebolo. V jednom spore o náhradu škody nemôžu za štát vystupovať viaceré orgány. Oprávneným orgánom je ten, na ktorom bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie a ak bola žiadosť podaná na viacerých príslušných orgánoch, je ním orgán, ktorý začal konať vo veci ako prvý. Týmto orgánom bola Generálna prokuratúra, aj keď čiastočne škoda bola spôsobená aj rozhodnutím súdu prvej inštancie, čo by viedlo k príslušnosti Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, avšak žaloba voči nemu podaná nebola.

Súd prvej inštancie spor právne posúdil podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom od 01.01.2013 - § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 písm. a), b), f), m), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 18 ods. 1, 3.

O čiastočnom zastavení konania rozhodol podľa § 96 ods. 1, 2 O.s.p., výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku, okrem výroku o zastavení konania v časti, podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. V odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam, avšak napriek jeho námietkam nesprávne právne vec posúdil. Súd prvej inštancie nevenoval pozornosť námietke o rozpore s dobrými mravmi napriek tomu, že žalovaný poukázal na tú skutočnosť, že pri posudzovaní zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú žalobcovi nezákonným vznesením obvinenia je potrebné zvlášť zohľadniť konkrétne špecifiká, osobitosti daného

prípade. Z dokazovania nepochybne vyplynulo, že v kritický deň o 4:00 hod. ráno to bol práve žalobca, kto viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu. Súd nemal o tejto skutočnosti žiadne pochybnosti, aj keď sa žalovaný usiloval v trestnom konaní zbaviť obvinenia tvrdením, že vozidlo viedla iná osoba. Až na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní obžalovaného došlo na základe záverov znalca pribratého do trestného konania k ustáleniu, že v kritickom čase mal v krvi minimálne (teda najmenej) 0,97‰ etylalkoholu a maximálne 1,27 ‰ etylalkoholu. Žalobca bol pri vedení motorového vozidla toho dňa jednoznačne pod vplyvom alkoholu, čo predstavuje protispoločenské konanie, ktoré je v závislosti od hladiny alkoholu priestupkovo, resp. trestnoprávne postihnutelné. Žalobca za vedenie motorového vozidla pod vplyvom alkoholu nebol potrestaný v trestnom konaní ani v priestupkovom konaní, nakoľko priestupok už nebolo možné prejednať z dôvodu uplynutia dvojročnej prekluzívnej lehoty od jeho spáchania. Žalobca sa dopustil vážneho protiprávneho konania a za toto jeho konanie nebol nijako potrestaný, naopak rozhodol sa podať žalobu, ktorou požiadal štát o odškodnenie. Žalovaný preto navrhol, aby odvolací súd výrok, ktorým mu uložil zaplatiť žalobcovi náhradu škody, zmenil tak, že žalobu zamietne.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne. V danom prípade ide o objektívnu zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu pri výkone verejnej moci, pričom boli splnené všetky tri základné kumulatívne podmienky, a to existencia nezákonného rozhodnutia, vznik škody a medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody je príčinná súvislosť. Žalobca uviedol, že súd prvej inštancie správne konštatoval, že rozhodujúci je výsledok trestného konania, to, že skutok nie je trestným činom a nie to, že orgány činné v trestnom konaní postupovali v súlade s ustanoveniami Trestného zákona. To, že išlo zo strany žalobcu o protispoločenské konanie je irelevantné s poukazom na tú skutočnosť, že vznesením obvinenia ako aj celým ďalším priebehom trestného konania žalobcovi reálne vznikli náklady na svoju obhajobu, ktorá sa nakoniec ukázala ako odôvodnená. Je teda potrebné vychádzať zo skutočnosti, že žalobca sa predmetného trestného činu nedopustil, a to, že konal protispoločensky, nemá nič spoločné so skutočnosťou, že nemal byť trestne stíhaný. To, že nebol za svoj skutok potrestaný ani v priestupkovom konaní pre uplynutie lehoty, je vecou samotnej legislatívy. Žalobca tým, že sa nevedlo priestupkové konanie, neporušil žiadne ustanovenie zákona a nie je teda na mieste konštatovanie, že nebol nijakým spôsobom potrestaný a preto by nemal mať nárok na náhradu škody. Nezavinil to, že priestupkové konanie nebolo vedené, náklady na obhajobu mu reálne vznikli. Žalobca si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalovaný k vyjadreniu žalobcu k jeho odvolaniu žiadne stanovisko nezaujal.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) vychádzajúc z ustanovenia § 470 ods. 1 a ods. 2 veta prvá CSP, preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP a contrario), miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku zverejnil na úradnej tabuli ako aj na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 19.09.2016 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného bolo neopodstatnené.

6. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v takom rozsahu, v ktorom sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastane suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví aj medze, v ktorých má odvolací súd po stránke kvantitatívnej rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

Žalovaný odvolaním nenapadol výrok, ktorým súd prvej inštancie zastavil konanie v časti o zaplatenie úrokov z omeškania za obdobie od 16.04.2015 do 13.09.2015, v tejto časti rozhodnutie súdu prvej inštancie nadobudlo právoplatnosť.

Čo sa týka vyhovujúceho výroku, žalovaný mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k správnym skutkovým záverom, ale vec nesprávne právne posúdil, nakoľko nevenoval pozornosť jeho námietke o rozpore s dobrými mravmi, nezohľadnil konkrétne špecifiká spočívajúce v tom, že žalovaný bol pri vedení motorového vozidla pod vplyvom alkoholu, za čo nijako potrestaný nebol.

Pre namietané nesprávne právne posúdenie, konkrétne špecifikované, evokujúce vo svojej podstate aj námietku absencie úplnosti v zmysle riadneho odôvodnenia rozhodnutia, zaoberal sa odvolací súd tým, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy. Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy,

ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

Čo sa týka požiadavky na riadne, úplné odôvodnenie rozhodnutia, táto požiadavka predstavuje zásadu spravodlivého procesu, vyplýva to aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj taký, ktorý nie je pre rozhodnutie významný, bola daná v odôvodnení rozhodnutia odpoveď. Špecifická odpoveď sa vyžaduje na taký argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúcim (Ruiz Torija c./ Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-A; Hiro Balani c./ Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-B).

7. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie pri posudzovaní veci, ktorá bola predmetom konania, použil správny právny predpis, správne ho vyložil, v rozhodnutí zodpovedal na všetky argumenty, ktoré boli pre rozhodnutie podstatné, jeho rozhodnutie je presvedčivé a odvolací súd sa so závermi, ku ktorým súd prvej inštancie dospel a s odôvodnením rozhodnutia v celom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP), a len na zdôraznenie správnosti napadnutého dopĺňa:

Zákon č. 517/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov upravuje zodpovednosť štátu ako zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie, objektívnu. Predmetom posúdenia preto nie je to, či orgán štátu vznik škody zaviniť, či v rozhodovacom procese porušil právnu povinnosť, neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia, kritériom zákonnosti konania, ktoré viedol orgán verejnej moci je výsledok konania.

Súd prvej inštancie správne poukázal na to, že bez relevancie je to, že zo strany orgánov činných v trestnom konaní nedošlo k porušeniu ustanovení Trestného poriadku, aj na to, že ak bol žalobca v trestnom konaní spod obžaloby oslobodený, pre posúdenie jeho nároku nie podstatné to, že sa dopustil protispoločenskej činnosti keďže riadil motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, podstatné je to, že nemal byť stíhaný, nakoľko tento skutok nebol trestným činom a nič nebránilo orgánom činným v trestnom konaní vykonať dokazovanie na množstvo alkoholu v krvi za účelom ustálenia, či sa dopustil trestného činu, ktorý sa mu kládol za vinu alebo nie.

Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal s úvahami žalovaného prednesenými v rámci záverečného prednesu na pojednávaní dňa 09.03.2016 (č.l. 106 spisu), zopakovanými v odvolaní, o tom, že priznanie náhrady škody v konkrétnej veci by malo byť v rozpore s dobrými mravmi priznanie žalovanej sumy, keďže žalovaný nebol len vďaka súhre priaznivých okolností nijako potrestaný ani v trestnom konaní a pre uplynutie lehoty v priestupkovom konaní. Nie je totiž podstatné, že v dôvodoch nepoužil doslovné výrazové prostriedky podľa predstáv žalovaného, rozhodujúce sú pravidlá hodnotovej argumentácie pri interpretácii práva a tie sú z odôvodnenia rozsudku, nielen vo vzťahu ku konkrétnej odvolacej námietke žalovaného, nepochybné. Napokon samotný výkon práva na uplatnenie náhrady škody pojmovovo vylučuje protiprávnosť, o rozpor tohto výkonu s dobrými mravmi by mohlo napríklad ísť, ak by sa právo vykonávalo nie za účelom získania ekvivalentu ujmy v majetkovej sfére osoby takýto nárok uplatňujúcej, ale za účelom zámerného poškodenia iného. Takéto okolnosti však z prejednávanej veci nevyplynuli. Uplynutie času pre postihnutie žalobcu aspoň v priestupkovom konaní nemôže taktiež viesť k úvahe o rozpore výkonu práva žalobcu na uplatnenie nároku na náhradu škody s dobrými mravmi, spôsob, včasnosť a prostriedky smerujúce k trestnej alebo priestupkovej represii totiž priamo ovplyvniť nemohol.

Z dôvodov, ktoré uviedol, preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 2 CSP potvrdil.

8. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní plne úspešný, odvolací súd mu preto súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, kvantifikáciu týchto trov osobitným rozhodnutím zrealizuje súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP.

9. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 Zákona č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.